

NAADI SHASTRA

Sinds vele jaren correspondeer ik met Suvi Singh, een Indiase bioloog die zich vooral met geitenziektes bezighoudt.

Onze briefwisseling is niet altijd even helder, omdat we elkaars cultuur niet werkelijk begrijpen.

Maar dat maakt het ook interessant.

Suvi lijdt onder het lijden van de dieren die hij probeert te helpen, en in India zijn dat er nogal wat.

Behalve het feit dat in dat land je leven zomaar kan eindigen door een slangenbeet in het donker of een ontspoorde bus, is er de bureaucratie, de corruptie en het kastesysteem dat mensen belet om te bereiken wat ze in hun mars hebben.

Geen wonder dat in dit land astrologie een allesbepalende factor is. Geen beslissing zonder een astroloog te raadplegen. Suvi woont en werkt in de stad Mathura, de stad van de god Krishna - die met de fluit en de blauwe huid.

Vanmorgen kreeg ik een mail van hem: "Soms twijfel ik aan Lord Krishna en ik vraag me af of hij bestaat en werkelijk zorgt voor zijn volgelingen. Gisteren bezocht ik een astroloog. De horoscoop zegt alles. Er komen betere tijden.

26 oktober, 6 november en 15 december zijn belangrijke dagen. In januari 2010 zal ik de promotie krijgen, maar ik moet wel oppassen voor Jupiter. Vannacht was de positie van de maan om 3.30 niet okee, en ik had een aanrijding. Je begrijpt, mijn geloof in Lord Krishna staat op het spel. Daarom ben ik erg gespannen."

Suvi is een hoogbegaafde wetenschapper. Vertaald naar onze cultuur: ik zie hier nog niet een wetenschapper naar een astroloog stappen of z'n geloof in een godheid verbinden met de werking van zijn horoscoop.

Maar dit voorbeeldje uit de praktijk van India geeft wel een kijkje in de keuken van een cultuur waar een 'hobby' als astrologie een bouwwerk is dat vele eeuwen overeind is gebleven.

En zo zijn we bij *Naadi Shastra*.

PALMBLADEN

Waarschijnlijk hebt u nooit gehoord van de Naadi Palm Leaf Library in India. Tot voor kort had ik dat ook niet. Toch is het waarschijnlijk een van de meest 'mindblowing' instituten op de wereld.

Voor iedereen toegankelijk. Als het je tijd is, wel te verstaan. Maar dan staat je ook wat te wachten.

'Naadi Shastra' is een oeroude methode om gegevens vast te leggen. Volgens de overlevering hadden de grootste wijzen van India, astrologen, Rishi's (de hoogste Brahmaan priesters), toegang tot heden, verleden en toekomst van het universum. Zeker 2000 jaar geleden - de overlevering is daar over niet eenduidig - voorzagen zij via ingewikkelde astrologische berekeningen wie er in onze tijd op aarde zou rondlopen.

Hoe ongelooflijk het ook mag schijnen, zij schreven op palmblederen (al sinds duizenden jaren het normale schrijfpapier van veel culturen) intieme informatie over

u en mij, ons verleden, onze toekomst, en onze vorige incarnaties.

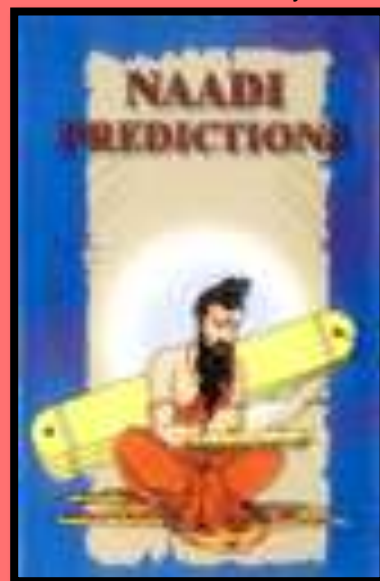
Daartoe creëerden zij classificaties gebaseerd op de duimafdruk, waarvan de wijzen 108 verschillende categorieën onderscheidden.

Op grond van iemands linker (voor mannen) of rechter (voor vrouwen) duimafdruk wordt de bundel palmbledpapier geselecteerd, en vervolgens wordt er gezocht naar het juiste blad waarop het leven van die persoon staat geschreven.

Door een proces van eliminatie wordt dat blad uiteindelijk, als men veel geluk heeft, gevonden.

Want heel veel is in de loop van de geschiedenis verloren gegaan; door de kwetsbaarheid van het materiaal, en door verpreiding en verkoop aan onbevoegden. Je zou het kunnen vergelijken met de betreurenswaardige geschiedenis van de Dode Zee Rollen, waarvan er een paar als pakpapier zijn gebruikt vóór de grote waarde ervan werd ontdekt.

De informatie op de palmblederen kan alleen door enkele speciaal getrainde astrologen worden gelezen en begrepen. De blederen werden meestal geëts in Vatta Ezhuthu, het Tamil schrift, maar ook andere talen werden gebruikt. Veel blederen zijn beschadigd of moeilijk te lezen door ouderdom of verwaarlozing.

GESCHIEDENIS

Maar eerst even iets meer over de geschiedenis.

De wijsheidscultuur van India gaat oneindig lang terug, maar wie data voor feiten en mensen wil weten loopt al heel snel vast. India had een mondelinge traditie, van goeroe op leerling, van generatie op generatie. Veel noodzaak om kennis vast te leggen was er daardoor niet. De Rishi's bewaakten de kennis, en alleen ingewijden hadden er deel aan.

Dat veranderde toen rond 1000 BC de Veda's werden geschreven, en nog wat later de Upanishads, en de Epische geschriften: de Mahabharata, waar de Bhagavad Gita een deel van is.

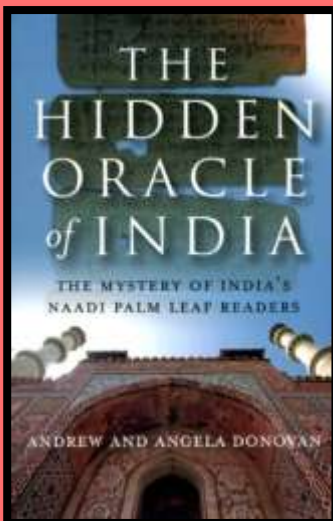
Door die boeken kwam de wijsheid van India binnen het bereik van de geletterde minderheid onder het volk. Hoewel in de wereld sinds mensenheugenis een veelheid aan beschrijfbaar of behakbare materialen is gebruikt, waren palmladeren bijzonder geschikt. We vinden bibliotheken van palmladerboeken in heel Zuid Oost Azië.

Ieder land had z'n eigen methoden van prepareren. In India werd vooral blad van de *Talipotpalm* gebruikt, dat soepel en glad werd gemaakt, beschermd tegen schimmel en insecten met pauwenolie, op het gewenste formaat gesneden en van gaten voorzien, zodat de bladen aan elkaar gemaakt konden worden.

Stijf ingeklemd tussen houten schutbladen kreeg het boek zo de nodige duurzaamheid. Zwaar beschadigde of onleesbaar geworden boeken werden zo mogelijk op tijd overgeschreven, waardoor de precieze ouderdom van het Naadi systeem en van de teksten niet te achterhalen is.

Het Naadi centrum is in Vaitheeswarankoil in de provincie Tamil Nadu, maar een deel ervan is tegenwoordig ook in Delhi te vinden.

PERSOONLIJKE GESCHIEDENIS

Wat gebeurt er nu als iemand op zoek is naar 'zijn' Naadi-blad? Op tijd een afspraak maken is wel nodig, liefst weken tevoren, want er zijn maar weinig bekwame Naadi readers. Als men komt worden er eerst drie duim-afdrukken gemaakt, waarop punten als referentie worden vastgesteld. Dan zoekt men de betreffende boeken. Het kan goed zijn dat die nooit gevonden worden omdat ze er gewoon niet meer zijn.

Als men veel geluk heeft hoort men z'n eigen geschiedenis tot in de kleinste details voorlezen, en dat moet een wonderlijke ervaring zijn. Ook iemands toekomst staat op het blad, en wat men daarvoor moet doen. Vaak zullen eerst de smetten van een vorige incarnatie gewist moeten worden. Dat leven wordt uitvoerig uit de doeken gedaan, zodat men begrijpt waarom bepaalde dingen nu zijn zoals ze zijn.

Dan volgt het 'recept' voor herstel van het Karmisch evenwicht, en dat is voor iedereen heel verschillend. Gebeden, offers, geld voor goede doelen, tot en met het voeren van zwerfkatten onderweg.

Elke zonde heeft z'n prijs die zowel in het materiële als het immateriële vereffend moet worden.

Omdat er duizenden gebeden vereist zijn nemen de priesters van het Naadi centrum het grootste deel daarvan voor hun rekening. Rituelen die hij thuis kan

uitvoeren worden de bezoeker voorgeschreven, en de as van verbrande offergaven wordt hem over de post toegestuurd, zodat hij die in z'n eigen rituelen kan betrekken.

Als alles na verloop van weken of maanden is afgerond, krijgt men een koperen plaatje toegestuurd met symbolen en schrift: de neerslag van het hele proces.

▲ Hierboven een boek van Andrew en Angela Donovan, een echtpaar dat het allemaal zelf heeft beleefd, en de ervaring nooit meer zal vergeten.

WONDER IN INDIA

Bovenstaand verhaal had ik in 2010 op m'n blog geplaatst en daar werd het gelezen door *Hemanth Singh* uit India, die mij schreef over zijn eigen ervaring. Als moderne Indiase student is Hemanth net zo sceptisch als de meeste studenten in Nederland.

De Naadi bibliotheek was hem wel bekend, maar zijn idee over elk fenomeen dat de grenzen van wetenschappelijk denken op de proef stelt was duidelijk: onzin.

Een vriend die er geweest is vertelt zijn positieve ervaring, en Hemanth besluit die vriend op z'n nummer te zetten, en Naadi Shastra voor eens en voor altijd naar het rijk der fabelen te bewijzen. Hoe anders kan het lopen.

Hij schrijft: "Het was een groot huis, met een bord 'Naadi Centre' aan de buitenkant. Ik ging aarzelend naar binnen. Het was er druk, rijen mensen uit verschillende culturen en verschillende landen. En afbeelding van Maratha king Serfoji, de koning die de palmbliedbibliotheek had geconserveerd, hing aan de wand., samen met knipsels uit kranten en tijdschriften in alle mogelijke talen.

Terwijl ik een van de artikelen stond te lezen werd ik op de schouder getikt. Ga in de rij staan! riep iemand. Met tegenzin sloot ik aan in de rij die zich nu tot op straat was aangegroeid.

Toen het eindelijk mijn beurt was werd ik meegenomen naar een gebedshal, waar ik onder de indruk was van de vele kasten met duizenden oude palmbliedboeken. Er werd een afdruk gemaakt van mijn rechter duim, en mijn voornaam en woonplaats werden genoteerd. Toen moest ik weer wachten met de rest van de menigte. Regelmatig werden er mensen omgeroepen. Na 5 uur wachten nog steeds niets.

Toen werd mijn naam omgeroepen, met de mededeling dat mijn blad was gevonden.

Een kennelijk religieuze astroloog met as op zijn voorhoofd wenkte me naar binnen. Voor hem lag een stapel beschadigde en stokoude palmbliedbladen. Een van die bladen, zei hij, was het mijne.

Bladerend las hij van de een na de ander een paar gegevens. "Ben jij dat"? vroeg hij telkens. Geen van de bladen scheen op mij te slaan, en de man ging weg om een volgende stapel te pakken. Ik verloor mijn interesse, dit was duidelijk volksverlakkerij. Maar toen hoorde ik mijn vaders naam. Die naam kwam eigenlijk nooit voor, en de man spelde hem op de goeie manier. Ik was totaal verbijsterd - hoe kon mijn vaders naam op dat blad terecht zijn gekomen?

De astroloog kondigde aan dat hij eindelijk mijn blad had gevonden.

Mijn moeders naam, mijn leeftijd, wat ik studeerde, hoeveel broers en zussen ik had, wat het beroep van mijn ouders was, etc, etc. Het ging maar door, en ik begon m'n scepticisme gaandeweg te verliezen.

Tot hij zei dat ik op een vrijdag was geboren. Dat was fout. Ik wist zeker dat het een woensdag was.

Haha. Ik voelde een kleine triomf. Maar de astroloog was niet klein te krijgen; het blad kon het niet verkeerd hebben, ik was op een vrijdag geboren.

Daarna spelde hij m'n toekomst uit, waar ik zou gaan werken en in wat voor baan, wanneer ik zou trouwen en met wie, hoe de rest van mijn leven zou verlopen tot aan mijn einde. Ook vorige incarnaties werden beschreven. Het was een verbijsterende ervaring. Met m'n wetenschappelijke hoofd probeerde ik een verklaring te vinden - tevergeefs.

Op de terugweg was het eerste wat ik deed een SMSje sturen naar mijn vader: "Pa, ben ik op een woensdag geboren?" In de trein naar huis kwam 'bleep bleep' het antwoord:

"Nee, op een vrijdag."